

[Mads Larsen.]

det, man hidtil har haft Ret til at anvende. Jeg kan ud fra de samme Betragtninger, jeg før fremsatte, aldeles ikke se, at der er nogen Nødvendighed for at drage Grænsen saa snævert. Efter mit Kendskab til Hjælpekassernes Virksomhed er det kun i faa Tilfælde, at den enkelte Familie naar op til det i Loven fastsatte Maksimumsbeløb, men i adskillige Tilfælde vil det sikkert vise sig at være utilstrækkeligt, og hvis dette, at man ansætter et utilstrækkeligt Beløb, skulde føre til, at blot en enkelt Familie i den paagældende Kommune blev tvunget over paa det offentlige Fattigvæsen, saa kan man være fuldkommen forvisset om — den højtærede Minister ogsaa —, at det ikke blev nogen Besparelsesforanstaltning, men det absolut modsatte.

Den i § 5 indeholdte Bestemmelse om, at den nyvalgte Kommunalbestyrelse vælger 2 Medlemmer til Hjælpekassebestyrelsen, skal vi ikke modsætte os, tværtimod, det kan maaske være særdeles rimeligt. Jeg hørte det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven udtale sig derimod, og det er nok muligt, at det ærede Medlem har Ret i, at det ikke indenfor Bykommunerne vil være nogen formaalstjenlig Foranstaltning, og jeg tror heller ikke, den vil gøre væsentlig Nytte i Landkommunerne, men jeg mener paa den anden Side, at hvis den i nogen Grad kan virke beroligende i Retning af, at Offentligheden faar den Opfattelse, at Midlerne anvendes forsvarligt, er det alene af den Grund værd at tage denne Bestemmelse.

Bestemmelsen i § 10 om, at Statskassen refunderer en Trediedel, er vi ganske enige i, da Forholdene indenfor de forskellige Kommuner med Hensyn til Trangen til Hjælpekassehjælps Ydelse er vidt forskellige og derfor ogsaa den Byrde, som paalægges Kommunerne. Denne Refusion betyder jo en Udligning af denne Forskelligartethed. Men ud fra denne Betragtning maa vi meget beklage, at Ministeren fikserer Statens Tilskud til $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Det er vor Opfattelse, at der nærmere vil være Brug for det dobbelte, ja, maaske endnu mere. Hvis Hjælpekasserne skal kunne løse den Opgave, som er stillet dem i Loven — og jeg tror, det maa erkendes fra alle Sider, at den hidtil er blevet løst paa fuldt forsvarlig Vis næsten overalt —, mener jeg, der vil være Brug for mindst det dobbelte Beløb som Refusion, for at det samlede Beløb, der anvendes, virkelig kan blive tilstrækkeligt. Naar Kommunerne selv betaler de to Trediedele, og de tillige faar direkte Repræsentation

i Hjælpekassernes Bestyrelse, tror jeg ikke, man behøver at nære nogen som helst Frygt for Ødselhed fra deres Side.

Men selve Lovforslaget er jo utvivlsomt et Led i de Bestræbelser, som denne Regering saa ihærdigt har udfoldet for at gøre Kaarene saa trange som vel muligt for Smaakaarsfolk i dette Land, først gennem en haardhændet Nedskæring overfor de gamle, de syge og Invaliderne, dernæst ved den Nedskæring i Arbejdsløshedsloven, som blev gennemført i forrige Samling og fortsat i denne Rigsdagssamling ved de skærpede Regler for Skattebetaling, der vil berøve fattige Mennesker deres Valgret — og nu til sidst sættes Kronen paa Værket ved at indsætte saadanne Bestemmelser i Loven om Hjælpekasserne, at disse fattige Mennesker drives over paa det offentlige Fattigvæsen.

Det forekommer mig, at det er en daarlig Sæd, der her saas. Man siger, at det sker af Sparsommelighedshensyn, men det vil blive dyrt for det offentlige, hvis det lykkes i større Omfang, det vil navnlig blive dyrt for Kommunerne, men Skaden vil strække sig videre og ramme hele vort Samfund. Jeg behøver ikke her at udvikle, hvad det betyder, om blot nogle faa Tusinde Familier af dem, der hidtil af yderste Evne har bestræbt sig for at opretholde Livet, som tidt og ofte paa Grænsen af Sult har bestræbt sig for at kunne klare sig selv for ikke at blive henvist til det offentlige, nu bryder sammen, hvis deres Villie til Selvhævdelse knækker under de Vilkaar, der nu bydes dem — jeg behøver ikke at sige, hvor dyrt det vil blive for Samfundet og da først og fremmest for Kommunerne.

Thi det er jo en Erfaring, som alle har, der har beskæftiget sig med kommunale Sager — det være sig paa Land eller i By —, at den Familie, der har tabt sit virkelige Medborgerskab, tabt Lysten til Selvhævdelse, stiller Krav — og den faar ogsaa disse Krav fyldestgjort —, der er langt større for hver enkelt end de Beløb, der kan blive Tale om i vor sociale Forsorg, saaledes som den ytrer sig gennem Aldersrentelovgivningen. Hvad den paagældende faar, selv naar han faar fuld Aldersrente, er kun Smaasummer i Sammenligning med, hvad et Ægtepar eller en Familie, som er kommet ind under Fattigvæsenet, er i Stand til at tiltvinge sig fra en Kommunalbestyrelse, selv naar denne gerne vil holde igen. Det er desværre saaledes, at naar de vedkommende ikke er tilfredsstillede ved Kommunalbestyrelsens Afgørelse og gaar til Overøvrigheden, vil denne som oftest give dem Medhold. Men naar det er Tilfældet, maa